

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 30 maja 2018 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi: (1) uchylił nakaz zapłaty wydany w postępowaniu nakazowym przez Sąd Rejonowy dla Łodzi- Widzewa w Łodzi w sprawie o sygn. akt VIII Nc 7716/17 w dniu 18 października 2017 r. i umarzył postępowanie w zakresie kwoty 100 zł. (sto złotych), a w pozostałej części powództwo oddalił ;

(2) zasądził od powoda (...) S.A. w B. na rzecz pozwanej B. Ł. kwotę 3.825 zł. tytułem zwrotu kosztów procesu.

Powyższe rozstrzygnięcie zapadło w oparciu o ustalenia, że w dniu 22 lutego 2017 r. B. Ł. podpisała weksel in blanco, który w dniu 4 sierpnia 2017 r. (...) S.A. w B. wypełnił na kwotę 14.052,97 zł.

Zdaniem Sądu Rejonowego powództwo jest niezasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie strona powodowa cofnęła pozew wraz ze zrzeczeniem się roszczenia w zakresie kwoty 100 zł przed rozpoczęciem rozprawy. Zdaniem Sądu cofnięcie nie było sprzeczne z prawem ani zasadami współzycia społecznego, nie zmierzało także do obejścia prawa. Wobec powyższego Sąd na podstawie art. 496 k.p.c. uchylił nakaz zapłaty wydany przez Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi w sprawie o sygn. akt VIII Nc 7716/17 w zakresie kwoty 100 zł i w tej części na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. w związku z art. 203 § 1 i § 4 k.p.c. postępowanie umorzył.

Przechodząc do zasadniczej części rozważań Sąd Rejonowy wskazał, że powód podnosił, iż jego roszczenie znajduje swoje źródło w umowie pożyczki zawartej w dniu 22 lutego 2017 r. Strona powodowa nie załączyła jednak do akt sprawy żadnych dokumentów, z których wynikałaby kwota dochodzona pozwem. W kategoriach takich dokumentów nie można przy tym postrzegać załączonych przez powoda: umowy pożyczki gotówkowej (k. 41-45), harmonogramu spłat (k. 46), deklaracji wekslowej (k. 47), karty klienta (k. 50- 51), czy też wypowiedzenia umowy pożyczki (k. 8), zostały one bowiem załączone do akt sprawy wyłącznie w postaci kserokopii, która nie została poświadczona za zgodność z oryginałem. Zgodnie zaś z utrwalonym poglądem judykatury moc dowodowa kserokopii uwarunkowana jest od uprzedniego poświadczenia zgodności kserokopii z oryginałem. Uzasadniając powyższe stanowisko Sąd Najwyższy przypomniał, że Kodeks postępowania cywilnego nie zna pojęcia kserokopii, natomiast jako pojęciem przeciwstawnym pojęciu oryginału posługuje się pojęciem odpisu. Skoro jednak tak odpis, jak kserokopia stanowią odwzorowanie oryginału tyle tylko, że pierwszy metodą tradycyjną, a druga metodą nowoczesną, to istnieje podstawa do objęcia pojęciem odpisu także kserokopii. Dla uznania kserokopii za dokument, świadczący o istnieniu oryginału o odwzorowanej w niej treści, niezbędne jest jednak oświadczenie o istnieniu dokumentu o treści i formie odwzorowanej kserokopią. Takim oświadczeniem będzie umieszczone na kserokopii i zaopatrzone podpisem poświadczenie zgodności kserokopii z oryginałem. Dopiero wtedy można uznać kserokopię za dokument świadczący o istnieniu oryginału o treści i formie w niej odwzorowanej. Bez wspomnianego poświadczenia kserokopia nie może być uznana za dokument. Zaznaczenia wymaga przy tym, że jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 14 lutego 2007 r. (II CSK 401/06, Lex Nr 453727), jeżeli pismo nie może być uznane za dokument, nie może być ono też podstawą do prowadzenia dowodu w trybie art. 308 k.p.c. Odmienne ujęcie tego zagadnienia prowadziłyby do obejścia przepisów o dowodzie z dokumentu. Poza tym wymienione w art. 308 k.p.c. środki dowodowe ustawodawca zaliczył do "przyrządów utrwalających albo przenoszących obrazy lub dźwięki". Oznacza to, że środki te, w tym także fotokopie, mają przedstawiać rzeczywistość poprzez zawarte w nich obrazy lub dźwięki, a nie przez opisy wyrażane pismem. Należy przy tym zaznaczyć, że pozwana zaskarżyła wydany w sprawie nakaz zapłaty w całości, kwestionując powództwo co do zasady i wysokości. Zatem zasadną jest konkluzja, że roszczenie dochodzone przedmiotowym powództwem nie zostało udowodnione.

Wobec stanowiska strony przeciwnej, to powód powinien przedstawić dowód istnienia wiarygodności w dochodzonej wysokości – dowód, że pozwaną obciąża określone zadłużenie z tytułu zawartej umowy pożyczki. Powód nie udowodnił powyższego twierdzenia a to, zgodnie z treścią przepisu art. 6 k.c., na nim ciążył obowiązek udowodnienia powyższego

stanu rzeczy, jako że z faktu tego wywodził skutki prawne. Reguła ta znajduje również swój procesowy odpowiednik w treści art. 232 k.p.c., w świetle którego to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Sąd orzekający w przedmiotowej sprawie w pełni podziela zaś stanowisko Sądu Najwyższego, wyrażone w wyroku z dnia 17 grudnia 1996 roku (I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76), że rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, w szczególności jeżeli strona jest reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). W przedmiotowej sprawie to właśnie powód winien udowodnić, że pozwaną obciąża nieuregulowane zadłużenie wynikające z zawartej w dniu 22 lutego 2017 r. umowy pożyczki (to nie na pozwanej spoczywał ciężar udowodnienia tego, że takiego zadłużenia nie ma). Powód nie udowodnił istnienia wierzytelności objętej pozwem, zatem brak jest podstaw do przyjęcia, że pozwana jest dłużnikiem powoda. Podkreślić przy tym należy, że powód nie załączając do pozwu oraz odpowiedzi na zarzuty żadnego dowodu potwierdzającego zasadność roszczenia, tak co do zasady jak i wysokości, czy wreszcie nie stawiając się na terminie rozprawy, pozbawił się możliwości wykazania prawdziwości swoich twierdzeń. Zachowanie strony powodowej należy ocenić tym bardziej krytycznie, że w piśmie z dnia 9 marca 2018 r. pozwana kwestionowała wiarygodność załączonych do odpowiedzi na zarzuty dokumentów właśnie z uwagi na niepotwierdzenie ich wiarygodności przez pełnomocnika powoda. Odpis powyższego pisma procesowego został doręczony pełnomocnikowi powoda w dniu 21 marca 2018 r., w związku z czym strona powodowa miała wystarczająco dużo czasu, aby złożyć umowę pożyczki gotówkowej, harmonogram spłat, deklarację wekslową, kartę klienta oraz wypowiedzenie umowy pożyczki w formie kserokopii, ale potwierdzonej za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika powoda. Z opisanych powyżej przyczyn uznać należy, że powód nie udowodnił, że pozwana ma obowiązek zapłaty na jego rzecz kwoty dochodzonej pozwem.

W kontekście dotychczasowych rozważań Sąd I instancji wskazał wyłącznie na marginesie, że nawet, gdyby załączone przez powoda: umowa pożyczki gotówkowej, harmonogram spłat, deklaracja wekslowa, karta klienta oraz wypowiedzenie umowy pożyczki, posiadały walor dokumentów (a więc zostałyby uwierzytelnione w sposób przewidziany przepisami prawa), a w konsekwencji mogłyby stanowić dowód w rozpoznawanej sprawie, w oparciu o ich treść brak byłoby podstaw do przyjęcia, że dochodzone roszczenia zostało przez powoda udowodnione w całości. Nie budziło wątpliwości, że strona powodowa jest przedsiębiorcą zajmującym się prowadzeniem działalności gospodarczej m.in. w zakresie udzielania pożyczek gotówkowych, a strona pozwana, jako osoba fizyczna jest konsumentem. Dlatego w przypadku udowodnienia, że strony procesu łączyła umowa pożyczki gotówkowej z dnia 22 lutego 2017 r., czego jednak powód nie uczynił, należałoby ustalić, czy postanowienia powyższej umowy byłyby dla jej stron wiążące. Sąd bowiem może, a nawet powinien dokonywać oceny postanowień zawartych umów, a także postanowień samych wzorców umów, co do ich zgodności z prawem. Ocena ta może zostać dokonana również in concreto w toczącym się między przedsiębiorcą, a konsumentem sporze, którego przedmiotem są skutki prawne określone postanowieniami umowy. Umowy konsumenckie podlegają bowiem ocenie w świetle klauzuli generalnej z art. 385¹ §1 k.c. z wyłączeniem jedynie jednoznacznie sformułowanych postanowień określających główne świadczenia stron oraz tych postanowień, na których treść konsument miał rzeczywisty wpływ, co musi zostać wykazane przez proferenta. Strona powodowa ostatecznie domagała się zasądzenia od pozwanej kwoty 13.852,97 zł z tytułu umowy pożyczki gotówkowej z dnia 22 lutego 2017 roku. Godzi się przypomnieć, że na oznaczoną w umowie całkowitą kwotę do zapłaty- 14.544 zł składały się całkowita kwota pożyczki, czyli suma wszystkich środków pieniężnych, które pożyczkodawca udostępnił pożyczkobiorcy na podstawie umowy – 6.750 zł oraz całkowity koszt pożyczki, czyli wszystkie koszty, które pożyczkobiorca jest zobowiązany ponieść w związku z umową- 7.794 zł. Na całkowity koszt pożyczki składało się 129 zł tytułem opłaty przygotowawczej, 5.503 zł tytułem wynagrodzenia prowizyjnego oraz 1.100 zł tytułem ceny „Twojego pakietu”. W wypowiedzeniu umowy pożyczki powód wskazał, że zadłużenie pozwanej wzrosło o odsetki 16,97 zł.

W ocenie Sądu postanowienia umowy z dnia 22 lutego 2017 r. przewidujące możliwość naliczenia wynagrodzenia prowizyjnego i wynagrodzenia z tytułu przyznania „Twojego pakietu”, uznać należy za sprzeczne z zasadami współzycia społecznego w rozumieniu art. 58 § 2 k.c., art. 353¹ k.c. i art. 5 k.c., a także za stanowiące niedozwolone klauzule umowne w myśl art. 385¹ § 1 k.c. W myśl bowiem tego ostatniego przepisu, postanowienia umowy zawartej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne)

Dodatkowo w ocenie Sądu Rejonowego postanowienia przedmiotowej umowy dotyczące wynagrodzenia prowizyjnego stanowią w istocie próbę obejścia przepisów o odsetkach maksymalnych. Wskazana w umowie prowizja została podzielona stosownie do okresu trwania umowy na 36 części i w stałej wysokości (152,86 zł) z wyjątkiem ostatniej raty była pobierana za każdy okres miesięczny i doliczana do każdej raty pożyczki. Już sam w sobie sposób naliczania tejże opłaty ukazuje jej bliźniacze podobieństwo do odsetek. Dokonując analizy treści umowy Sąd ustalił, że pożyczkodawca podjął próbę obejścia przepisu art. 359 § 2¹ k.c. poprzez zastosowanie wynagrodzenia prowizyjnego, co skutkowało tym, że należności uboczne, które miały być pobierane od pozwanego przekraczały wartość odsetek maksymalnych. Mając na względzie, że w niniejszym przypadku mamy do czynienia z obrotem konsumenckim, Sąd uznał, iż zastosowany zabieg prowadziłby do naruszenia interesów konsumenta. Zastrzeżenie omawianego wynagrodzenia prowizyjnego, zmierzające do obejścia przepisów o odsetkach maksymalnych jest niedopuszczalne (art. 359 § 2¹ k.c.), a zatem jako sprzeczne z ustawą – nieważne, chyba że właściwy przepis przewiduje inny skutek, w szczególności ten, iż na miejsce nieważnych postanowień czynności prawnej wchodzi odpowiednie przepisy ustawy (art. 58 § 1 k.c.).

Również w przypadku kwoty 1.100 zł tytułem wynagrodzenia za przyznanie „Twojego pakietu” Sąd uznał, iż postanowienia umowne ją przewidujące stanowią niedozwolone klauzule umowne w myśl art. 385¹ § 1 k.c. Wyjaśnienia w tym miejscu wymaga, że wprawdzie sporne opłaty miały zostać, według twierdzeń strony powodowej, ustalone umową stron, to jednakże pamiętać należy, że swoboda umów nie pozostaje całkowicie dowolna i podlega pewnym ograniczeniom. I tak, w myśl art. 353¹ k.c. treść lub cel stosunku prawnego ułożonego przez strony nie może sprzeciwiać się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współzycia społecznego. Tymczasem zapisy umowy odnoszące się do przedmiotowej opłaty są sprzeczne z zasadami współzycia społecznego i kształtują obowiązki drugiej strony umowy (pożyczkobiorcy) w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, albowiem określone przez stronę powodową opłaty nie mają jakiegokolwiek uzasadnienia. Okoliczności niniejszej sprawy wskazują ponadto na to, że w odniesieniu do zastrzeżonych w umowie opłat, o których mowa wyżej, postanowienia umowne odnośnie dopuszczalności naliczenia takich opłat nie były z pozwaną, jako konsumentem, indywidualnie uzgadniane, a niewątpliwie kształtują jej obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając interesy konsumenta. Należy zatem uznać, że w przypadku udowodnienia przez powoda, że strony łączyła umowa pożyczki z dnia 22 lutego 2017 r., postanowienia te nie wiązałyby pozwanej, gdyż w tym zakresie spełnione są przesłanki z art. 385¹ § 1 k.c. Pozwana jako pożyczkobiorca nie miałaby rzeczywistego wpływu na treść postanowień umownych, które zostały jej narzucone przez pożyczkodawcę. Strona powodowa posługiwała się wzorcem umowy, zaś kwestionowane postanowienia umowne o wynagrodzeniu prowizyjnym oraz wynagrodzeniu za przyznanie „Twojego pakietu” zostały przejęte z wzorca umowy.

Reasumując Sąd doszedł do przekonania, że w przypadku udowodnienia, iż pozwaną i pierwotnego wierzyciela łączył stosunek zobowiązaniowy o charakterze dobrowolnym, to jednak niedopuszczalną jest sytuacja, kiedy jedna ze stron wykorzystując swoją pozycję profesjonalisty, kształtuje wzorec umowny w taki sposób, że wprowadza do niego konstrukcję prawną, która prowadzi do pokrzywdzenia jednej ze stron stosunku prawnego, w tym wypadku konsumenta. W szczególności nie może mieć miejsca przypadek, w którym konsument zostaje obciążony nadmiernymi, a wręcz nawet rażąco wygórowanymi opłatami, nijak nieprzystającymi do rzeczywistych wydatków ponoszonych w tym zakresie.

Dodatkowo, pomimo podnoszonego przez pozwaną zarzutu nieudowodnienia przekazania na jej rzecz kwoty pożyczki, strona powodowa nie złożyła żadnego dowodu potwierdzającego powyższą okoliczność. Kserokopia historii przekazów

znajdująca się na karcie 48 akt sprawy nie może być dowodem przekazania pozwanej kwoty 6.750 zł. tytułem pożyczki z przyczyn, o których była obszernie mowa powyżej. Tymczasem w pkt. 1.3 (a) przewidziano, że kwota pożyczki zostanie przelana na wskazany przez pożyczkobiorcę rachunek bankowy. W związku z podniesionym przez pozwaną zarzutem oraz treścią złożonej przez powoda kserokopii umowy pożyczki z dnia 22 lutego 2017 r. nie ulega wątpliwości, że na stronie powodowej spoczywał również obowiązek udowodnienia przekazania pozwanej kwoty 6.750 zł tytułem pożyczki. Jednak i w tym zakresie powód nie podołał ciężarowi dowodowemu.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie przepisu art. 98 § 1 k.p.c., który stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw. Pozwana wygrała proces w całości, a zatem należy jej się od powoda zwrot kosztów procesu w pełnej wysokości. Dlatego też Sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 3.825 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, na którą złożyły się opłata od zarzutów- 225 zł oraz koszty zastępstwa procesowego w stawce minimalnej – 3.600 zł (§ 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie).

Apelację od powyższego wyroku złożył powód, który zaskarżył powyższy wyrok w całości. Skarżonemu orzeczeniu zarzucił:

I. naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na rozstrzygnięcie, a to:

1. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego polegający na pominięciu przy ocenie stanu faktycznego dowodów przedłożonych przez powódkę, załączonych do pozwu oraz do pisma procesowego powódki z dnia 23.01.2018r. ; 2. art. 227 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia dowodów i pominięcie szeregu dowodów zawnioskowanych przez powódkę, które dotyczą faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie, co skutkowało błędami w ustaleniach faktycznych polegającymi na:

-pominięciu, że pozwanej wypłacono pożyczkę, co powódka wykazała poprzez przedłożenie dowodu wypłaty pożyczki z dnia 23.02.2017r.;

- pominięciu, że pozwana spłacała otrzymaną pożyczkę zgodnie z treścią umowy.

II. naruszenie przepisów prawa materialnego, w szczególności;

1. art. 77(3) k.c. w związku z art. 243 (1) i art. 245 k.p.c. polegające na ich niezastosowaniu i w konsekwencji błędnym uznaniu, iż załączone w toku postępowania pisma powódki, w tym wypowiedzenie umowy pożyczki, ostateczne wezwanie do zapłaty, umowa pożyczki z załącznikami i deklaracją wekslową, karta klienta oraz dowód wypłaty pożyczki nie stanowią dokumentów, w sytuacji gdy wobec faktu iż pisma te zawierają informację w postaci oświadczenia o wypowiedzeniu umowy, wezwanie do wykupu weksła, treść zobowiązania umownego stron i wskazują na wysokość roszczenia powódki oraz dane umożliwiające ustalenie danych osób, które te oświadczenia złożyły, uznać je należało za dokumenty prywatne rozumieniu art. 243 (1) k.p.c. i art. 245 k.p.c. pozwalające na dokonanie ustaleń w niniejszej sprawie;

2. art. 385 (1) § I i 2 k.c. w zw. z art. 353 (1) k.c. w zw. z art. art. 385 (2) k.c. w zw. z art. 36a ust 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim („u.k.k.”) poprzez przyjęcie przez Sąd I instancji, że w umowie wiążącej strony doszło do naruszenia wskazanych przepisów, w sytuacji pełnej akceptacji przez pozwanego warunków umowy w tym wynagrodzenia umownego, opłaty przygotowawczej, opłaty za (...) oraz w sytuacji, gdy postanowienia umowy nie zawierają klauzul abuzywnych, ani nie kształtują obowiązków konsumenta sprzecznie z dobrymi obyczajami i nie naruszają rażąco interesów konsumenta, przy jednoczesnym pominięciu przez Sąd I instancji w wykładni umowy przepisów o limicie poza odsetkowych kosztów kredytu konsumenckiego.

3. art. 720 § 1 k.c. poprzez brak zasądzenia zwrotu pożyczki do wysokości kwoty nominalnej pomimo zobowiązania umownego pozwanego do zwrotu rzeczowej kwoty.

W oparciu o powyższe zarzuty powód wnosił o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa w całości, tj. w kwocie 13.852,97 zł wraz odsetkami umownymi w wysokości dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 04.08.2017 r. do dnia zapłaty;

2. zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych za obie instancje; ewentualnie

wnosił o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji w innym składzie.

Sąd Okręgowy dodatkowo ustalił :

(...) spółka akcyjna w B. jako pożyczkodawca i B. Ł. jako pożyczkobiorca, zawarli 22 lutego 2017 roku umowę pożyczki (część A umowy pożyczki k.41-45). Zgodnie z umową, pozwana miała otrzymać 6750 zł całkowitej kwoty pożyczki. Całkowita kwota do zapłaty została uzgodniona na 14544 zł. Pożyczka miała być spłacana w 36 miesięcznych ratach po 404 zł każda (część B umowy). Strony uzgodniły odsetki umowne w wysokości 9,69 % rocznie (pkt 1.2 umowy), opłatę przygotowawczą na 129 zł (pkt 1.4.a umowy), wynagrodzenie prowizyjne na 5503 zł (pkt 1.4.b umowy). Uzgodniono również, że w przypadku niespłacenia choćby części raty w terminie, odsetki za opóźnienie wyniosą równowartość odsetek maksymalnych za opóźnienie (pkt 4.1 umowy). Jako zabezpieczenie ustalono między innymi weksel własny in blanco nie na zlecenie, wystawiony przez pożyczkobiorcę (pkt 3.1.a umowy). Pożyczkodawca mógł wypowiedzieć umowę między innymi w przypadku, gdy opóźnienie w spłacie kwoty co najmniej równiej jednej racie przekroczy 30 dni, po uprzednim wezwaniu pożyczkobiorcy do zapłaty zaległości w terminie 7 dni od otrzymania wezwania, przy czym okres wypowiedzenia ustalono na 30 dni (pkt 8.1.a umowy). Natomiast wypełnienie weksla in blanco w przypadku, gdy opóźnienie co do sumy co najmniej równej jednej racie przekroczy 30 dni po uprzednim wezwaniu pożyczkobiorcy do zapłaty zaległości w terminie 7 dni, a także w terminie 14 dni od wypowiedzenia umowy (pkt 8.2 umowy). Do weksla sporządzono deklarację wekslową zgodnie którą wierzyciel był uprawniony do wypełnienia weksla sumą odpowiadającą aktualnemu zadłużeniu pozwanej (deklaracja wekslowa k. 47). W ramach umowy został przyznany pozwanej „Twój pakiet” za który miała zapłacić 1100 zł. Obejmował możliwość odroczenia dwóch rat płatności, możliwość obniżenia 4 rat (co wiązało się z przedłużeniem okresu kredytowania), przyspieszoną wypłatę oraz pakiet powiadomień SMS (umowa pożyczki k.45).

Pozwanej dnia 23.02.2017r. przelano na konto kwotę otrzymanej pożyczki w wysokości 6750zł (przelew k. 48).

Pozwana z pożyczki spłaciła kwotę 708zł. Jak wynika z karty klienta pozwana zaprzestała spłaty rat w maju i czerwcu 2017r. , (karta klienta k. 50). W czerwcu 2017r. wystosowano do pozwanej ostateczne wezwanie do zapłaty a w lipcu 2017r. wystosowano wypowiedzenie umowy pożyczki. Pożyczkodawca wypełnił weksel własny in blanco nie na zlecenie, wystawiony przez pożyczkobiorcę, na sumę 14052,97zł z datą zapłaty 3 sierpnia 2017r. (weksel k.7).

Pozwana nie wykazała dokonania żadnych wpłat, które nie zostałyby ujęte przez powoda w zaofertowanym zestawieniu; ciężar dowodu wykazania takich wpłat obciąża pozwaną (art. 6 k.c.). Odnosząc się do kwestii doręczenia wezwania do zapłaty oraz wypowiedzenia umowy, powód zaofertował funkcjonalne zespoły dowodów: wezwanie i odpowiednio wypowiedzenie, odnośny fragment nadawczej książki pocztowej, wreszcie wydruk z systemu śledzenia przesyłek, oferowany przez operatora wyznaczonego. Pozwana kwestionowała otrzymanie przedmiotowych przesyłek. Dlatego, że brak było jednoznacznego dowodu, kiedy pozwana otrzymała wypowiedzenie umowy pożyczki Sąd Okręgowy przyjął, że z całą pewnością doszło do wypowiedzenia umowy pożyczki na skutek doręczenia odpisu pozwu pozwanej z dniem 8 listopada 2017 roku.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja jest zasadna w części.

Na wstępie koniecznym jest odniesienie się do sformułowanych w apelacji zarzutów naruszenia przepisów postępowania, gdyż wnioski w tym zakresie z istoty swej determinują rozważania co do pozostałych zarzutów apelacyjnych, bowiem jedynie nieobarczone błędem ustalenia faktyczne, będące wynikiem należyście przeprowadzonego postępowania, mogą być podstawą oceny prawidłowości kwestionowanego rozstrzygnięcia w kontekście twierdzeń o naruszeniu przepisów prawa materialnego. Sąd Okręgowy podziela ustalenia Sądu Rejonowego, że pozwana, że w dniu 22 lutego 2017 r. podpisała weksel in blanco, który w dniu 4 sierpnia 2017 r. (...) S.A. w B. wypełnił na kwotę 14.052,97 zł, jednakże ustalenia te należy w świetle stanowiska pozwanej, która odwoływała się do stosunku podstawowego uznać za niepełne i dlatego też Sąd Okręgowy dokonał dodatkowych ustaleń. Przede wszystkim, Sąd Okręgowy uznając trafność zarzutu naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 233 § 1 k.p.c. dokonał odmiennej – w stosunku do przyjętej przez Sąd Rejonowy - oceny materiału dowodowego po jego uzupełnieniu, co zostanie poniżej przedstawione. Sąd Rejonowy błędnie przyjął, iż powód nie wykazał okoliczności koniecznych do zasądzenia na jego rzecz roszczenia w części w szczególności, że nie wykazał faktu istnienia zobowiązania łączącego strony.

Należy podnieść, że strona powodowa dochodziła roszczenia na podstawie weksla, stąd też decydujące znaczenie miała ocena zasadności jej roszczenia w świetle ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 roku Prawo wekslowe (tj. - Dz. U. z 2016 roku, poz. 160 z późn. zm.).

Weksel (w tym wypadku własny) to dokument sporządzony w formie wymaganej przez prawo wekslowe, zawierający przyrzeczenie bezwarunkowej zapłaty oznaczonej sumy pieniężnej przez wystawcę weksla na rzecz wierzyciela wskazanego w wekslu, w ustalonym terminie i miejscu (art. 101 prawa wekslowego). Weksel jest papierem wartościowym, ucieleśnia w sobie pewne prawo majątkowe i dokumentuje zobowiązanie osób, które go podpisały. Złożenie podpisu jest samodzielną podstawą i przyczyną powstania zobowiązania wekslowego. Poprzez podpisanie i wydanie weksla dłużnik wekslowy zaciąga wobec posiadacza weksla zobowiązanie, które jest oderwane od podstawy gospodarczej, w związku z którą weksel został wystawiony. Podstawa ta nie wpływa na ważność zobowiązania wekslowego, nawet jeżeli z jakichkolwiek przyczyn jest wadliwa. Posiadacz weksla, występując z roszczeniem zapłaty, nie jest zobowiązany do wykazywania istnienia podstawy gospodarczej. Weksel może pełnić funkcję zabezpieczającą określony stosunek cywilnoprawny. W takim wypadku wierzycielowi przysługuje, wedle jego wyboru, roszczenie na podstawie stosunku cywilnoprawnego lub na podstawie weksla. W niniejszej sprawie strona powodowa, jak wynika to z treści pozwu, swoje roszczenie opiera na wekslu przedstawionym sądowi. W ocenie Sądu Okręgowego załączony do akt sprawy weksel spełnia wszystkie warunki określone w przepisie art. 101 prawa wekslowego. Mając to na uwadze Sąd Okręgowy uznał, że weksel będący przedmiotem postępowania jest ważny w świetle wyżej wymienionych wymogów formalnych prawa wekslowego. Nie przesądza to jednak o zasadności powództwa w całości. Należy mieć bowiem na uwadze, iż z okoliczności sprawy wynika, że weksel którego dotyczy roszczenie w chwili jego podpisania był nie w pełni uzupełniony (tj. był wekslem in blanco), do którego stosuje się art. 10 prawa wekslowego w związku z art. 103 prawa wekslowego. Weksel taki może być wypełniony zgodnie z zawartym porozumieniem a jeżeli został wypełniony wbrew niemu dłużnikowi wekslowemu służy stosowny zarzut. Pozwana w niniejszej sprawie podniosła taki zarzut, wskazując że w jej ocenie kwota wekslowa jest zawyżona albowiem obejmuje koszty pożyczki które nie są uzasadnione. Pozwana kwestionowała pierwotnie w ogóle podstawę zobowiązania, twierdziła, że podpisała jakieś dokumenty, ale nie wie jakie. Później po przestawieniu przez powoda kserokopii umowy pożyczki, kserokopii deklaracji wekslowej, potwierdzenia przelewu pożyczki podnosiła zarzut, że przedstawione dokumenty nie zostały przez pełnomocnika powoda poświadczone za zgodność z oryginałem. Jednakże wtedy nie kwestionowała, że zawarła umowę pożyczki, kwestionowała, że umowa pożyczki jest nieważna z powodu braku wymaganych po stronie powoda pełnomocnictw. Wskazała wtedy również, że jej zdaniem zawyżone są koszty opłat i ubezpieczenia pożyczki a także podnosiła nieuwzględnienie terminu spłaty pożyczki.

Zgodnie z porozumieniem stron – deklaracją wekslową wystawcy weksla – powodowa spółka była uprawniona do wypełnienia weksla sumą odpowiadającą aktualnemu zadłużeniu pozwanej. Tym samym by dokonać oceny czy weksel in blanco został wypełniony zgodnie z porozumieniem konieczne było ustalenie jaki był stan zadłużenia pozwanej w chwili wypełnienia weksla. Stosunkiem podstawowym który był zabezpieczonym wekslem, jak wynika to z deklaracji wekslowej, była umowa pożyczki stron zawarta 22 lutego 2017 roku. Należy wskazać, że przydatność weksla w obrocie, a jednocześnie największe ryzyko dla dłużnika wekslowego polega na tym, że ten papier wartościowy ucieleśnia w sobie – w przypadku weksla własnego – bezwarunkowe przyrzeczenie zapłacenia oznaczonej sumy pieniężnej (art. 101 pkt 2 p.w.). Okazując weksel własny, zawierający wszelkie wymagane prawem elementy, jak to ma miejsce w niniejszej sprawie, powód nie musiał wykazywać już nic więcej, aby uzyskać wyrok zgodny z treścią weksla, jeżeli pominać okoliczności brane pod uwagę przez Sąd z urzędu. Tak więc powód nie miał obowiązku przedstawiać dokumentów poświadczonych za zgodność z oryginałem, co w niniejszej sprawie powód podnosił, bowiem dochodził roszczenia z weksla. To dłużnik obowiązany był wykazać wszelkie zarzuty, jakie przeciwko roszczeniu wekslowemu zgłasza. W tej sytuacji na pozwanej spoczywał ciężar wykazania, że suma wekslowa nie odpowiada deklaracji wekslowej (art. 6 k.c.). Dlatego też Sąd Okręgowy poczynił ustalenia w oparciu o zaprezentowane przez powoda kserokopie: umowy łączące strony, kserokopie deklaracji wekslowej oraz wydruku z karty klienta, wezwania do zapłaty, wypowiedzenia umowy pożyczki, bowiem ocenił, że przedstawianie tych dokumentów w formie poświadczonych przez pełnomocnika powoda nie było w interesie powoda, który dochodził roszczenia z weksla i Sąd II instancji podzielił podgląd Sądu Najwyższego wyrażony w postanowieniu SN - Izba Cywilna z dnia 29-06-2018 CSK 158/18 zgodnie z którym „Kodeks postępowania cywilnego nie wyklucza dokonywania ustaleń faktycznych z wykorzystaniem kserokopii dokumentu, a konsekwencje nieprzedłożenia oryginału na żądanie strony przeciwnej (art. 129 § 1 KPC) podlegają ocenie w płaszczyźnie art. 233 KPC, z uwzględnieniem motywów tego zaniechania.”

W toku procesu pozwana podniosła zarzuty odnoszące się do stosunku podstawowego, którym była pożyczka. Zważywszy, że powodem jest pierwotny wierzyciel wekslowy, zarzuty które okazały się zasadne zostały uwzględnione przy rozstrzygnięciu w przedmiocie zgłoszonego żądania. Przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości (art. 720 § 1 k.c.). Strony mogą się umówić o odpłatny charakter pożyczki w ramach swobody umów (art. 353¹ k.c.), co zresztą w warunkach gospodarki rynkowej należy uznać za normę między podmiotami w inny sposób nie powiązanymi ze sobą.

Strony mogą umówić się o wysokość odsetek za opóźnienie (art. 481 § 2 k.c.), przy czym maksymalna wysokość odsetek za opóźnienie nie może w stosunku rocznym przekraczać dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie (odsetki maksymalne za opóźnienie – art. 481 § 2¹ k.c.) Należy wskazać, że zabezpieczenie konsumenckiej umowy pożyczki jest w świetle prawa dopuszczalne (por. art. 41 ustawy o kredycie konsumenckim z dnia 12 maja 2011 r. (Dz.U. z 2016 r. poz. 1528 z późniejszymi zmianami). Co do kosztów pożyczki (poza kapitałem) to w ocenie Sądu Okręgowego bardzo wysokie są koszty związane prowizją (5503zł). Są one bardzo wysokie co prawda mieszczą się w ramach ustanowionych w art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim z dnia 12 maja 2011 r. (Dz.U. z 2016 r. poz. 1528 z późniejszymi zmianami) w brzmieniu obowiązującym od 11 marca 2016 roku maksymalną wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu oblicza się według wzoru: maksymalna wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu = (całkowita kwota kredytu x 25 %) + (całkowita kwota kredytu x (okres spłaty wyrażony w dniach / liczbę dni w roku) x 30%).

Jednak należy uznać, że w badanej sprawie strona powodowa arbitralnie narzuciła pozwanej zawyżony taryfikator opłat, kierując się w tej sferze wyłącznie własnym partykularnym interesem. Koszty te stanowiły nie tylko niczym nie uzasadnioną dolegliwość dla konsumenta, ale przede wszystkim zostały pomyślane jako źródło dodatkowego zarobkowania dla pożyczkodawcy, obok wynagrodzenia umownego i odsetek. Godzi się w tym miejscu przypomnieć, że w judykaturze uznaje się, że pod pojęciem działania wbrew dobrym obyczajom - przy kształtowaniu treści stosunku zobowiązaniowego - kryje się wprowadzanie do umowy klauzul, które godzą w równowagę kontraktową stron takiego stosunku, natomiast przez rażące naruszenie interesów konsumenta rozumie się nieusprawiedliwioną dysproporcję - na niekorzyść konsumenta - praw i obowiązków stron, wynikających z umowy (por. wyroki SN z 13.07.2005r., I CK

832/04, Biul.SN 2005/11/13, z 3.02.2006r., I CK 297/05, Biul.SN 2006/5-6/12, z 27.10.2006r., I CSK 173/06, Lex 395247).

Należy stwierdzić, że prowizje i opłaty za czynności związane z prowadzeniem rachunku bankowego (art. 54 ust. 3 Prawa bankowego) nie mają charakteru świadczeń głównych, a tym samym postanowienia umowy rachunku bankowego określające tego rodzaju świadczenia podlegają kontroli w trybie art. 385¹ k.c. (por. wyrok SN z dnia 6 kwietnia 2004 r, I CK 472/03, L.). W przedmiotowej sprawie zatem badanie umownych postanowień dotyczących opłaty przygotowawczej w kwocie 129 zł, jak i wynagrodzenia prowizyjnego w kwocie 5 503 zł i opłaty za (...) w zakresie abuzywności było pożądane.

Zgodnie z art. 385¹ § 1 k.c., aby uznać dane postanowienie umowy za niewiążące, muszą zostać spełnione kumulatywnie następujące przesłanki: umowa musi zostać zawarta z konsumentem, kwestionowane postanowienie umowy nie było uzgodnione indywidualnie, postanowienie to kształtuje prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, zastrzeżenie umowne rażąco narusza interesy konsumenta, postanowienie nie dotyczy głównych świadczeń stron, takich jak cena czy wynagrodzenie, chyba, że nie zostały sformułowane w sposób jednoznaczny.

Ustawodawca wskazał w treści art. 385¹ § 3 k.c., że nie uzgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu, a więc w szczególności będą to postanowienia umowy przejęte z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta (tzw. umowa adhezyjna). Jednocześnie prawodawca przeniósł ciężar dowodu tego, że dane postanowienie zostało uzgodnione indywidualnie na tę osobę, która się na to powołuje, czyli w znakomitej większości przypadków na przedsiębiorcę. Ponadto w art. 385³ k.c. zostały przykładowo wymienione klauzule umowne, które w razie wątpliwości poczytuje się za niedozwolone. Powód zawierając przedmiotową umowę pożyczki, posłużył się wzorcem umownym, na który konsument nie miał rzeczywistego wpływu, powód nie dowiódł też okoliczności przeciwniej. Ponadto, wbrew stanowisku Sądu Rejonowego, zakwestionowany przez sąd zapis wiążącej strony umowy dotyczący opłaty przygotowawczej i wynagrodzenia prowizyjnego nie stanowił jednocześnie postanowienia w sposób jednoznaczny określającego główne świadczenia stron. Pojęcie „główne świadczenia stron” należy interpretować raczej wąsko, w nawiązaniu do pojęcia elementów umowy przedmiotowo istotnych (essentialia negotii). Konsekwencją zaś uznania, że uiszczenie opisanych opłat nie stanowi essentialia negotii umowy pożyczki zawartej z pozwanym jest to, że Sąd I instancji powinien przedmiotowe zapisy umowy ocenić na podstawie art. 385¹ § 1 k.c. Zdaniem Sądu Okręgowego postanowienie umowne dotyczące spornej opłaty w zakresie wynagrodzenia prowizyjnego w kwocie 5503 zł jest sprzeczne z zasadami uczciwości kupieckiej. W ocenie Sądu odwoławczego – postanowienie to jest sprzeczne także z zasadami współżycia społecznego i kształtuje obowiązki drugiej strony umowy (pożyczkobiorcy – pozwanego) w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, albowiem określone przez stronę powodową koszty nie mają jakiegokolwiek uzasadnienia i powiązania ekonomicznego z poniesionymi rzeczywiście kosztami. Koszt ten jest niewspółmiernie wysoki. Niewiele niższy niż kwota udzielonej pożyczki. A zatem rażąco wygórowany.

W ocenie Sądu Okręgowego, wszelkie opłaty pobierane przez pożyczkodawcę powinny wyrównywać rzeczywiste koszty poniesione przez niego w związku z podjęciem danej czynności i nie powinny być rażąco wysokie dla konsumenta, a zatem nie powinny być formułowane w sposób ryczałtowy, bez odzwierciedlenia w kosztach ponoszonych rzeczywiście przez pożyczkodawcę. Wysokość naliczonej opłaty z tytułu wynagrodzenia prowizyjnego budzi poważne zastrzeżenia. Nie odnosi się w swej kalkulacji do wyceny poszczególnych czynności, składających się na opłatę wynagrodzenia prowizyjnego, zwłaszcza, że powód pobrał także opłatę przygotowawczą wynoszącą 129 zł.

Niedopuszczalna jest sytuacja, gdy jedna ze stron wykorzystując swoją pozycję profesjonalisty, kształtuje postanowienia umowne w taki sposób, że wprowadza do niego konstrukcję prawną, która prowadzi do pokrzywdzenia drugiej strony stosunku prawnego, w tym wypadku konsumenta. W szczególności nie może mieć miejsca przypadek, w którym konsument zostaje obciążony nadmiernymi, a wręcz rażąco wygórowanymi kosztami dotyczącymi określonych czynności, nijak nie przystającymi do rzeczywistych wydatków ponoszonych w tym zakresie.

W badanej sprawie strona powodowa arbitralnie narzuciła pozwanemu zawyżony taryfikator opłat, kierując się w tej sferze wyłącznie własnym partykularnym interesem. Koszty te stanowiły nie tylko niczym nie uzasadnioną dolegliwość dla konsumenta, ale przede wszystkim zostały pomyślane jako źródło dodatkowego zarobkowania dla pożyczkodawcy, obok wynagrodzenia w postaci opłaty przygotowawczej 129 zł i odsetek.

Również zdaniem Sądu Okręgowego nie wiążą pozwanej postanowienia umowne dotyczące opłaty (...) Nie budzi wątpliwości, że postanowienia dotyczące opłaty za (...) nie dotyczą również głównych świadczeń stron. Opłata o której mowa z całą pewnością nie należy do istoty umowy pożyczki. W końcu nie może podlegać również dyskusji, iż postanowienia umowne dotyczące opłaty za (...) nie zostały indywidualnie uzgodnione z pozwaną. Są one częścią standardowej umowy (regulaminu), którą powód stosuje do wszystkich . klientów. W ocenie Sądu Okręgowego (...) za kwotę 1100 zł jest rażąco niekorzystny dla konsumenta albowiem nie daje realnych korzyści warty choćby ułamek ten ceny. Koszt przesunięcia dwóch rat jest praktycznie równy tym ratom. Również koszt SMS w obecnych czasach kształtuje się na takim poziomie że pobieranie za nie 1100 zł jest skandaliczne. Równie nieuzasadnione jest uzależnianie szybkości wypłacania pożyczki od uiszczenia kwoty 1100 zł. Mając to na uwadze Sąd Okręgowy doszedł do wniosku, iż postanowienie umowne w zakresie opłaty za „Twój pakiet” nie wiąże pozwanej gdyż jest niedozwolonym postanowieniem umownym.

Tym samym należy przyjąć, iż faktycznie pozwana miała spłacić kwotę niższą o 5503zł i 1100 zł niż przewidywała to umowa, a w dalszej kolejności przyjąć, iż kwota 6603 zł nie stanowiła zadłużenia pozwanej a co za tym idzie wpisanie tej kwoty do sumy wekslowej jest sprzeczne z deklaracją wekslową. W pozostałym jednak zakresie należało uznać, że Sąd I instancji naruszył art. art. 720 § 1 k.c. poprzez brak zasądzenia zwrotu pożyczki do wysokości kwoty nominalnej pomimo zobowiązania umownego pozwanego do zwrotu rzeczony kwoty.

Zdaniem Sądu Okręgowego postanowienie umowne dotyczące opłaty przygotowawczej w wysokości 129 zł, nie stanowi klauzuli abuzywnej. Wysokość tej opłaty nie jest zawyżona. Opłata ta jest adekwatna do poniesionych przez powoda kosztów zawarcia umowy pożyczki.

W następstwie powyższych rozważań Sąd Okręgowy uznając apelację powoda za zasadną w części dokonał zmiany zaskarżonego wyroku w na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. Sąd stosownie do 496 k.p.c. uchylił nakaz zapłaty wydany w postępowaniu nakazowym i orzekł o żądaniu pozwu. Należy stwierdzić, że umorzenie postępowania przez Sąd I instancji do kwoty 100 zł było prawidłowe. Natomiast Sąd II Instancji dokonując wyliczeń należnej powodowi kwoty uznał, że skoro postanowienie umowne o opłacie przygotowawczej i o opłacie (...) nie wiąże stron to pozwana powodowi powinna zwrócić zaciągniętą pożyczkę w kwocie 6750zł oraz kwotę 129zł tytułem opłaty przygotowawczej, pomniejszoną o dokonaną spłatę 708 zł co daje łącznie kwotę 6171zł (6750+129-708). Pozwana w toku procesu nie przedstawiła żadnych dowodów na spłatę zadłużenia, powód twierdził, że pozwana dokonała spłaty na kwotę 707zł i na dowód przedstawił kartę klienta z odnotowanymi wpłatami pozwanej. Dlatego też Sąd Okręgowy przyjął na korzyść pozwanej, że dokonała ona spłaty zadłużenia do kwoty 708zł i pomniejszył o tę kwotę zasądzone roszczenie z tytułu umowy pożyczki.

Należy wskazać, że strony mogą umówić się o wysokość odsetek za opóźnienie (art. 481 § 2 k.c.), przy czym maksymalna wysokość odsetek za opóźnienie nie może w stosunku rocznym przekraczać dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie (odsetki maksymalne za opóźnienie – art. 481 § 2¹ k.c.). Skoro strony umówiły się, że w przypadku niespłacenia choćby części raty w terminie, odsetki za opóźnienie wyniosą równowartość odsetek maksymalnych za opóźnienie (pkt 4.1 umowy) Sąd Okręgowy w oparciu o powołany powyżej przepis prawa i postanowienia umowy zasądził odsetki maksymalne za opóźnienie od dnia następnego po doręczeniu odpisu pozwu pozwanej do dnia zapłaty. Sąd Okręgowy przyjął taką datę zasądzenia odsetek, bowiem powód nie wykazał w jakiej dacie pozwana pozostawała w zwłoce z zapłatą rat i kiedy doręczono pozwanej wezwanie do zapłaty i dlatego Sąd przyjął, że z datą doręczenia odpisu pozwu pozwana z całą pewnością pozostawała w zwłoce w spełnieniu świadczenia.

W pozostałej zaś części powództwo podlegało oddaleniu jako niezasadne, co uzasadniono powyżej.

O kosztach postępowania pierwszoinstancyjnego orzeczono stosownie do treści art. 100 k.p.c., stosunkowo je rozdzielając. Powód wygrał sprawę w 44% zaś przegrał w 56%. Koszty po stronie powoda wynosiły 3692zł na które składały się: kwota 75 zł z tytułu opłaty od pozwu, wynagrodzenie pełnomocnika powoda w osobie adwokata w kwocie 3600zł ustalone w oparciu o § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800z póź. zm.) oraz opłata od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

Pozwana poniosła koszty w kwocie 3825 zł na które składały się: opłata od zarzutów w kwocie 225 zł i wynagrodzenie pełnomocnika w osobie adwokata również w wysokości 3600 zł ustalone w oparciu o powołane powyżej przepisy rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie. Razem koszty stron wynosiły 7517zł . S. powód wygrał sprawę w 44% to pozwana powinna ponieść koszty w kwocie 3307,48zł (7517x44%). Faktycznie pozwana poniosła koszty w kwocie 3825zł i dlatego należy jej się zwrot w kwocie 517,52 zł ((...)- (...),48).

W pozostałym zakresie apelacja jako niezasadna polegała oddaleniu jako niezasadna na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł również stosownie do treści art. 100 k.p.c. W tym postępowaniu powód wygrał postępowanie apelacyjne w 44% zaś przegrał w 54% i w takim zakresie obowiązany był ponieść koszty tego postępowania. Na koszty poniesione przez powoda złożyły się: koszt opłaty od apelacji w wysokości 300 zł oraz koszty wynagrodzenia pełnomocnika w wysokości 1800zł, ustalone na podstawie § 10 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. 2015.1800 z późn zm.). Należy wskazać, że pozwana nie była w postępowaniu apelacyjnym reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika i wobec tego nie poniosła związanych z tym kosztów zastępstwa procesowego. Skoro powód wygrał sprawę w 43% to pozwana powinna mu zwrócić kwotę 903zł (2100x43%).

Mając na względzie powyższe Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji w oparciu o powołane powyżej przepisy prawa.